

PROLOG

Před 27 lety

Starý viktoriánský dům na předměstí, který se v rodině Della Torre dědil po staletí, ovládl děsivý křik. Stepania klečela na kolenou, tahala manžela za ruku, naříkala a prosila. Zřejmě přišel o rozum, zaprodal svou duši a teď ničil to jediné, co měli. Jejich vlastní rodinu.

„Prosím, neber je pryč. Prosím... Udělám cokoli, jen mi je neber!“ Její slzy ho neobměkčily. Damiano měl splnit poslední úkol a byl odhodlaný jako ještě nikdy.

Prudce kopl do svojí ženy, a ta spadla se zasténáním na zem, z rozražených rtů se jí spustil tenký pramínek krve. Jejich děti plakaly, nevěděly, co se děje. Chlapci, dvojčata, se přitiskli k matce a šestiměsíční syn naříkal v dětské postýlce, zatímco pomatený otec táhl z domu jejich starší sestry.

Stepania byla příliš slabá, nedokázala je ochránit a věděla, že jejich postavy, mizející ve dveřích, vidí naposledy.

~

Když zavírala dveře auta, třáslly se jí ruce. Sbalila jen to, co bylo nutné. Snažila se víc nebrečet. Své dcery už nikdy neuvidí, její srdce se roztrhalo na kousky, ale stále byla matkou Orupa, Rema a Evgenyho ... A ještě někoho.

Dlaň jí sklouzla na břicho, které ukrývalo tajemství. Její manžel nic netušil. Jak by mohl, když poslední měsíce byl jako vyměněný.

Začalo to přesně tehdy, když vstoupil do té zbohatlické elity s podivnými praktikami, o kterých se jen šeptalo. Veřejná tajemství se dostala i k uším Stepanie. Nechtěla jim věřit, byly až příliš temné na to, aby je brala vážně.

Až do onoho večera.

Až do momentu, kdy byla nucená s pomocí vystrašené služby sbalit sebe, děti a dát se na útěk.

Ještě z domu zavolala muže, který ji kontaktoval před dvěma měsíci. Věděl, kam chodívá její manžel, shromažďoval o elitě důkazy a nabízel jí pomoc, výměnou za informace.

Teď se rozhodla nabízenou pomoc přijmout. Byla ochotná udělat všechno, aby ochránila děti a vzala je co nejdál od Damiana.

Nasedla do auta, naposledy se ohlédla na dům, ve kterém zažili krásné a láskyplné časy. Ty zůstanou už jen prchavou a sentimentální vzpomínkou.

Evgeny a Orup usnuli, Rem upíral na matku uplakané zelené oči. Stepania se ho snažila uklidňovat, lhala, že se nic neděje a jedou jen na výlet. Zabralo to. Přikryl se dekou, pevněji stiskl plyšového pejska a přitulil se ke svému dvojčeti.

Stepania nastartovala a vydala se na cestu. Byla unavená, ale i k smrti vystrašená, což ji udržovalo ve střehu.

V mysli měla jediné – bezpečí pro děti.

Když zastavila na parkovišti staré továrny v sousedním městě, bylo sotva půl čtvrté ráno. Kromě jejího vozidla se na rozlehlém prostranství nacházela dvě auta. Policejní a osobní.

Bezpečí. Bylo to nutné.

Pohledem zkontrolovala spící děti a v tichosti vystoupila z auta. Nedbala na to, že je jí zima. Myslela si, že se třese strachy, zoufalstvím a adrenalinem.

Ze zaparkovaných vozidel vystoupili lidé. Dva muži a dvě ženy. Jednoho muže znala. Byl to ten mladý policajt, který jí před měsíci nabízel pomoc. Tehdy ještě pořád slepě věřila, že informace o sektě jejího manžela nejsou pravdivé. Tak moc ho milovala, že přehlížela varovná znamení až do momentu, kdy za naivitu a loajalitu trpce zaplatila.

„Už jste v bezpečí, paní Della Torre,“ vyslovil policajt, kdysi se jí představil jako Jax Remus.

Po jeho slovech se sesypala. Nohy ji zradily, spadla na ledový asfalt a ze rtů jí unikly zadržované steny, kterým odolávala celou cestu. Před dětmi musela zůstat silná.

Dvě ženy, sociální pracovnice, přes ni přehodily deku, chlácholily ji a slibovaly, že všechno bude dobré.

Jenže Stepania věděla, že nebude.

Přišla o Nasibu a Olesiu. Už je nikdy neuvidí, říkal jí to mateřský instinkt.

Stepanii s dětmi odvezli z tmavého parkoviště do střženého centra, kde se následující dny měla dozvědět, co se s nimi stane.

Netušila však, že brzy se bude muset rozloučit i se syny.
Pro jejich bezpečí.

1. KAPITOLA

Současnost

Virginie kráčela těsně za Willem, v ruce držela sáček s karamelovým popcornem a plyšového medvěda, kterého vystřelili ve stánku se střelnicí.

Dnes jejich setkání přálo i příjemné slunečné počasí. Lunapark byl plný, hemžilo se to v něm nejen barvami a světýlky, ale i rodinami v pestrobarevném oblečení. K Virginii a Willovi se přidali jeho kamarádi – Sara a Austin – a chůva Lizzy.

Nejprve se všichni zastavili u autíček. Virginie sledovala, jak se ti tři můžou zbláznit radostí. Postávala kousek od kraje a Will jí, vždy když projížděl kolem, mával se širokým úsměvem.

Milovala ty momenty, kdy ho viděla šťastného.

„Moc se na vás těšil,“ promluvila Lizzy, která svým svěřencům udělala pár fotek na památku. Ačkoli měla po čtyřicítce, nevypadala na to. Nemohla mít vlastní děti, ale svěřenci jí toto životní zklamání několikanásobně vynahradili. Děti a dospívající milovali ji a ona je.

„Já na něj taky. Jen... byla bych ráda, kdyby souhlasil s mým návrhem a přestěhoval se ke mně. Konečně mám zázemí a... chybí mi.“ Virginie si povzdechla. Tolikrát přesvědčovala bratra, aby změnil rozhodnutí, ale

vždy neúspěšně. Nebyl dospělý, mohla mu to jako jeho opatrovnice prostě oznámit, ale neměla na to srdce.

„Chápu, ale v centru má kamarády, režim, aktivitu. Je spokojený, Virginie. Možná kdybyste bydlela blíž. Spousta rodin se přestěhovala do blízkosti centra, ta možnost stále existuje a my vám rádi pomůžeme.“ Lizzy věnovala Virginii povzbudivý pohled.

Kdysi si o tom povídali. Když Virginie odešla z *LocalX*, chvíli žila v centru společně s Willem. Tam si uvědomila, kolik toho její bratr potřebuje, a tehdy by mu to nedokázala dopřát.

Poté, co zjistila, že jí starý Frankie zanechal podíl v podniku a vrátila se do města, začala hledat pro Willa náhradní centrum. Ten však o změně nechtěl ani slyšet.

„Ještě jsem se nerozhodla. Víte, že mám závazky i doma.“

Lizzy přikývla. „Vím, ale riskovala byste jeho přesun do neznámého prostředí?“

Virginie chvíli mlčela. Hleděla na trio, které právě vystupovalo z aut po skončení čtvrté jízdy.

„Nevím, co mám dělat, Lizzy,“ promluvila nakonec se skleslým podtónem, ale okamžitě na tváři vykouzila úsměv. Will si zasloužil jen tuto její naoko bezstarostnou stránku.

„To bylo suprovní, Gi, můžeme jít i na ruské kolo?“ Will poskakoval kolem sestry, ale jeho pohledy často odbíhaly k smějící se Saře, která měla na sobě roztomilé modré šaty s růžovými motýlky.

Nevinnost.

To slovo napadlo Virginii při pohledu na ty tři. Podobné rysy tváře a lékařský posudek jim daly celoživotní nálepku, ale Downův syndrom jim neubral na jedinečnosti. Právě naopak.

Když se Virginiina matka po porodu dozvěděla, že je William nemocný, lekla se a vzdala se ho. Virginii bylo tehdy jen sedmnáct let, ale nesouhlasila s matčíným rozhodnutím. Nikdy si nebyly blízké a vlastního otce neznala. Prý je opustil, když jí byly dva roky. Virginie však matce nevěřila. Ne po letech nezodpovědného života plného alkoholu a drog.

Nezvládla by se postarat o Williama, když se neuměla postarat ani o zdravou Virginii, která přežívala jenom díky matčině sestře.

O Williamově otci nevěděli nic, matka byla pořád častěji v drogovém deliriu a Virginie se zapřísahala, že udělá všechno proto, aby bratra získala do péče. Aby dostal tu nejlepší péči a lásku, kterou ona nikdy nezažila.

A nezáleželo na tom, kolik temnoty musí podstoupit.

Až po letech zjistila, proč se starý Frankie snažil Virginii pomoci. Stačil jeho jediný pohled na Williamovu fotku.

Vztah s její matkou měl jeden nečekaný následek.

Myslel si, že všechno odčiní chabými dvaceti procenty v bordelu, ve kterém předtím zákazníkům nabízel vlastní tělo.

Potom se vypařil s vydělanými penězi a plánem dožít spokojený život ve lněné košili s rumem ve sklenici a cigaretou v ústech, někde v Jižní Americe.

Ze zamyšlení vyrušil Virginii až Will, který přesvědčoval kamaráda, aby šel na kolo s nimi. Austin se však bál výšek a skoro se rozbrečel.

„Jděte vy tři, my na vás zatím počkáme,“ navrhla klidně Lizzy a vystrašeného Austina vzala do mateřského objetí.

„Škoda, no. Budu vám mávat shora, pojďme už. Prosím!“ Will zatahl za ruku Saru i Virginii.

Sestra se nad jeho nadšením s chutí zasmála a postavila se do řady na lístky. Když konečně nastupovali do kabinky ruského kola, v davu lidí spatřila muže v tmavém oblečení, který hleděl jejich směrem.

Připomněl jí...

Ne! Rázně zavrtěla hlavou. Muž byl příliš daleko.

Kolotočář zajistil zábranu kabinky do pojistky. Na moment se postavil Virginii do zorného pole, a když se vzdálil, muž v tmavém oblečení zmizel. Ztratil se v davu, odešel, nebo možná vůbec neexistoval a byl jen výplodem jedné zoufalé myšli.

Plyšového medvěda a popcorn položila na volné místo vedle sebe. Kolotoč se pohnul a Sara s Willem nadšeně zapištěli, čímž si získali Virginiiu pozornost. Musela se uklidnit, už jsou to přece dva týdny.

„Koukejte, jací jsou maličci! Ahoj, Austine, ahoj, Lizzy!“ William se naklonil přes zábradlí. Jeho sestra ho úzkostlivě popadla za rameno. Nepřežila by, kdyby se mu něco stalo. V životě milovala jen dva muže...

„Opatrně,“ napomínala ho s láskou v hlase, dokud se bezpečněji neusadil na místo.

„Jsme jako ptáci,“ usmívala se Sara a rozhlížela se přes tlustá skla dioptrických brýlí kolem sebe.

„Ale my přece neumíme létat,“ oponoval Will a potom se k Saře přitulil blíž jako malé kotě. „No, s tebou bych to snad dokázal.“ Sara se tiše zachichotala.

Kolotoč pomalu stoupal na samotný vrchol, občas zastavili, aby mohli do nižších kabinek nastoupit další pasažéři.

„Vy dva jste velmi dobří kamarádi, že?“ zeptala se Virginie s očima upřenýma na ně. Pohled z kolotoče ji netěšil. Nebála se výšek, ale necítila se ani v bezpečí.

Vtom Will udělal něco překvapivého. Chytil Saru za

ruku a políbil ji na ni. „Ne, sestřičko, Sara je moje přítelkyně, a až budeme větší, vezmu si ji za manželku.“

Sara se opět zachichotala, nebyla zvyklá toho namluvit moc, zato její emoce byly všeřikající.

Virginie se usmála. „Na svatbu je času dost. Je vám jedenáct...“

William bojovně nadzvedl bradu. V tom momentu si nikdo z nich nevšímal, že zastavili nahore. Kabinka se lehce zakymácela a Virginie pevněji sevřela kovové zábradlí.

„Ty sama jsi mi říkala, že láska nezná hranice.“

Přikývla. Ta slova mu říkala v době, kdy byla slepě zamilovaná. Netušila, co ji čeká za několik dní. Musela párkrát zamrkat, protože otravné vzpomínky si stále prořázely cestu do jejích myšlenek.

„To máš pravdu,“ souhlasila nakonec. Bylo zbytečné Williamovi vysvětlovat, jak to myslela. Když si prohlížela jejich usmívající se tváře, nemohla oponovat dětským snům. Pochopila ale, že pokud bylo doted' těžké bratra přesvědčit, aby se přestěhoval spolu s ní, teď, když ke kamarádce přechovával city, to bude nemožné.

„I ty se jednou zamiluješ, Gi, uvidíš.“ William se k ní opatrně naklonil a pohladil ji po tváři, až sebou Virginie trhla. Znovu musela zamrkat, ale tentokrát to nezabíralo. Odvrátila hlavu stranou, odkud měla výhled na celý lunapark.

Klesali a Will se Sarou mávali publiku dívajícímu se zdola.

Město zalily medové paprsky zapadajícího slunce. Zlatá hodinka – nejemotivnější část dne.

Virginie zhluboka dýchala, hlídala bratra s kamarádkou, ale myšlenkami se zase vrátila do toho večera.

Míjeli se na osvětlených schodech v klubu. Chytil ji

za ruku, chtěl ji zastavit a něco jí říct, možná se omluvit. Ona se mu vzepřela, zakroučila hlavou a utekla do sálu plného bavících se zákazníků.

Tehdy viděla Doriana naposledy.

Za posledních čtrnáct dní několikrát litovala, že mu nedala šanci vysvětlit jí, proč to všechno udělal. Byla na něj neskutečně našťvaná, byla zklamaná, zlomená, ale občas zatoužila po jednom z těch momentů sladké nevědomosti.

Přisahala by, že když znovu s kabinkou stoupali do nebes, místo vedle ní už dál nebylo prázdné. Seděl tam *on*, obklopený aurou mužské vůně. Schoulil si ji pod silné rameno a přitiskl blíž k sobě.

Jeho rty se dotkly Virginina spánku. Přivřela oči a užívala si ten klamavý okamžik.

„Moje sladká Virginie,“ znělo z jeho rtů.

Když otevřela oči, představa se rozplynula jako cukrový opar na pouti.

I ty se jednou zamiluješ...

Slova Willa ji zasáhla.

Stalo se. Už se stalo, bratříčku.

Utřela si osamocenou slzu, která se jí spustila po tváři, a potom udělala něco, v čem byla nejlepší. Předstírala. Se širokým úsměvem na tváři.

Přidala se k nadšenému mávání společníků, nechtěla jim přece kazit jízdu.

V lunaparku strávili dvě hodiny, vyzkoušeli skoro všechny atrakce, které se pod rouškou večera rozsvítily barvami duhy. Kdyby Sara nebyla unavená, chlapci by ještě zůstali, ale přišel čas vrátit se do centra.

Virginie měla přenocovat v pokoji pro hosty. Ráno ji čekala cesta domů, nemohla však usnout. Neustále se zamýšlela nad událostmi posledních týdnů.

Otravné myšlenky přeťalo zvonění telefonu. Okamžitě se po něm natáhla, a když spatřila jméno volajícího, její prvotní nadšení mírně opadlo.

Barbara.

V břiše ucítila nepříjemné brnění, předtucha něčeho neblahého.

Posadila se na posteli a zvedla to. „Ano?“

„Zlatíčko, nerada tě ruším, ale...“

„Ozval se?“ skočila jí do řeči.

Na druhé straně linky vládlo několik vteřin ticho. Věděla, co to ticho znamenalo i bez toho, aby Barbara odpovíděla.

„Ne. Ale měli jsme návštěvu. Byli tu tři muži a tvrdili, že jsou z ochranného sektoru. Dožadovali se setkání s Dorianem nebo s tebou.“

Virginie nasucho polkla.

Ne tak brzy. Ne.

„Byl tam Alberto Cordone?“ zeptala se tenkým hlasem.

Znovu to několikavteřinové ticho potvrzené souhlasem.

„Proboha,“ uklouzlo Gii.

Albertův poskok jí dvakrát volal, aby se setkali, do třetice přišli bez pozvánky.

„Co chtěli? Kdo s nimi mluvil? Proč je pustili dovnitř?“

„Uklidni se, Gio, pustili je, protože jim Dorian dal povolení na základě nějaké dohody. Zastoupil vás René, byla jsem s nimi. Říkali něco o tom, že je třeba přistoupit k podpisu smluv.“

Virginie si položila roztřesenou ruku na koleno, začala jí být zima a třes se z konečků prstů rozšiřoval do celého těla. „Musíme ho najít,“ vyslovila tiše, ale rozhodně.

„Koho? Toho starého mafiána?“ zeptala se Barbara.

„Ne. Doriana. Nechal nás ve sračkách, tak ať je vyřeší.“

„Zlato, slehla se po něm zem. Nikdo z nás netuší, kde je.“

Virginie se zhluboka nadechla. „Najdu ho, i kdyby se schoval v pekle. Nedovolím, aby někdo ohrozil klub.“

Tu noc už Virginie neusnula vůbec.

Napsala dvě zprávy. Jednu Cassie a jednu muži, kterému přezdívali JR.

Jax Remus jí odpověděl ihned.

Před dvěma týdny

HARRY

V prostorách nakladatelství jsem nedokázal strávit už ani jednu posranou minutu. Všechno mi ji připomínalo, dokonce i pracovní stůl, jehož odolnost jsme několikrát zkoušeli zátěžovým testem dvou vzrušených těl.

Od toho zkurveného večera se Cassie odmlčela. Nepomáhalo, že jsem věděl, kde a s kým byla. U Beatrice mě vyhodila ochranka.

Ano. Byl jsem takový zoufalec, že jsem cestoval až do L.A., aby mě vyhodili jako prašivého psa.

Cassie si nenechala vysvětlit, co se ten večer stalo, ačkoli za to mohl Dorian.

Hovno. Mohl jsem si za to sám. Za to, že jsem mu nabídl pomocnou ruku a on mě ve chvílce nepozornosti zfetoval.

Život se mnou permanentně vyjebával a byl jsem korunovaný idiot, protože jsem se dostatečně nepoučil z předešlých chyb.

Že prý bratr. Že prý ne jediný.

Toho, co mi píše životní scénář, bych nejradši zavěsil za koule a sobě udělil Zlatou malinu za nejhorší herecký výkon všech dob.

Dnes jsem měl setkání s nevlastním fotrem a žádal od něj odpovědi.

Chtěl jsem, aby mi řekl všechno o Camille. Aby mi prozradil, proč mi nikdy nepřiznali, že jsem adoptovaný bastard a proč se zbavili mých bratrů.

Tvářil se, že o tom nic neví. Že v době, kdy se brali, měla jen mě a řeči o adopci a sourozencích ode mě slyší poprvé.

Když jsem mu hodil spisy, které mi ten prokletý večer dal Dorian, tvářil se překvapeně. Buď byl tak dobrý herec, nebo opravdu o ničem nevěděl.

Nevěřil jsem mu. Dospěl jsem do stadia, kdy jsem podezíral každého. Rozum mi částečně zastíralo šílenství a chaos ze všeho, co jsem se dozvěděl.

Občas jsem se přistihl při myšlence, jestli pořád nemám dojezd z drogového deliria, do kterého mě vypočítavě dostal Dorian.

Potom se ve mně ozval ten realistický kousek, který dostal důkazy o jakémsi zkurveném spiknutí.

Ve světě zbohatlíků se dějí různé morální delikatesy, ale to, že se stanu aktérem jedné z nich, jsem si nepředstavoval ani v nejdívočejším snu.

Potom, co jsem starého Lockwooda vyhodil ze své pracovny, potom, co jsem rozbil ten zkurvený stůl, který připomínal moji ztrátu, jsem se rozhodl pro návštěvu *LocalX*.

Cestou z nakladatelství mě doprovázelo několik zvědavých pohledů. Výbuch mého hněvu musel být slyšet až do dolního patra.

Když jsem procházel kolem recepce, hodil jsem přemotivovanému recepčnímu klíče od pracovny.

„Potřebuju vyměnit stůl!“ přikázal jsem.

„Ano, šéfe,“ téměř vypískl Fleur, jako by ho někdo zatahal za koule.

Dál jsem mu nevěnoval pozornost, vlastně nikomu z nich. Moje motivace udržet nakladatelství na nohou mě poslední dny nadobro opustila.

Než jsem přišel do podzemní garáže, stihl jsem zavolat Dorianovi a domluvit si s ním schůzku. Neměl právo odmítnout, ani se o to nepokoušel.

Oblékl jsem si koženou bundu a došel až ke své motorce. Tlumená světla prázdné garáže a pohled na oblíbený dopravní prostředek však měly na mou mysl nežádoucí účinky.

Vzpomínky se protlačily na povrch jako sladký jed, který se rozhodl omámit mi smysly.

Cassie byla našťvaná, protože jsem měl jet na služební cestu zrovna v době, kdy měl mít její první svěřenec křest knihy, na které pracovali poslední měsíce.

Pro někoho malichernost, pro ni hotová pohroma.

S našťvaným výrazem se mě rozhodla vyprovodit do garáže. Čekaly nás dva týdny odloučení, což taky nesla těžce.

„Dávejte na sebe pozor,“ vyslovil jsem a přitáhl si ji blíž. Nosem jsem se ořel o ten její a pocítil, jak se v mém pevném objetí zachvěla. Přivřela oči.

„Ty taky,“ vydechla, ale ani se nepohnula. Nespolupracovala tak jako jindy a svůj postoj k mým cestám dávala jasně najevo.

„Vrátím se, ani se nenaděješ. Těch křtů ještě bude, Cassie. Máš před sebou velkou budoucnost,“ snažil jsem se o povzbuzení.

Jemně přikývla, nosy jsme se otřeli o sebe. Chtěl jsem ji políbit, toto naše porušení pravidla o polibcích se mi zalíbilo, ale ona sebou trhla a ustoupila, čímž přerušila nemotorné objetí.

Nekomentoval jsem to. Moje Cassie byla jako oheň. Radši do ní nefoukat, nebo spálí všechno kolem.

Usedl jsem na motorku, dal si přilbu, nastartoval a pohnul se z místa.

Cassie postávala tam, kde jsem ji nechal. Cestou k východu jsem ji sledoval ve zpětném zrcátku, když se ve mně něco zlomilo.

V obranném gestu se objala a hleděla mým směrem.

Jednou jsem už takto odešel a byla to ona, která o nás dva zabojovala.

Nešlo jen o práci, ale o priority.

Nemohl jsem ji opustit. Ne takhle.

Otočil jsem motorku a prokličkoval kolem zaparkovaných aut.

Odstavil jsem vrčící stroj kousek od ní, slezl a sledoval změnu v její tváři. Nečekala, že se vrátím.

Nečekala ani to, že k ní popojdu, popadnu ji do náruče a vysadím na motorku. Nebránila se, jen na mě zírala medovými očima plnými otázek.

Sundal jsem si přilbu, pověsil ji na své místo a do dlaní chytil její překvapenou tvář.

A co když se popálím? Život je příliš krátký na přizemní obavy.

Políbil jsem ji a dal do toho všechno, co jsem jí nikdy nepřiznal nahlas.

Vzdychla mi do rtů a ty své pootevřela. Byla to pozvánka pro můj jazyk. Nezaváhal jsem a pustil se na sebevražednou misi.

Polibky neměly vliv jen na ni, sám jsem se stal jejich

otrokem. Naše ústa byla nenasytaná, doteky nabraly na odvaze.

„Harry... Co... Co když nás uvidí?“ vydechla mi do rtů, když jsem jí nadzvedal sukni a děkoval vyšším silám, že si neoblékla kalhoty.

„Tak ať se přiučí,“ zavrčel jsem a rukou jí zabloudil pod kalhotky, ve kterých se rozlévala teplá vlhkost.

Nezáleželo mi na tom, kdo nás uvidí. Priorita byla ona a její blaho. Naše blaho.

Vzdechy z něžných rtů mě poháněly vpřed.

Pohybem ruky jsem si rozepnul poklopec, byl jsem připravený stejně jako ona. Přisunul jsem se k ní blíž po sedadle a vstoupil do ní, za což mě obdařila spokojeným zasténáním.

Žena, která mě obírala o zdravý rozum, ležela na nastartované ženské, která mě kdysi skoro připravila o život. Cassie se prohýbala dozadu, vlasy přikrývala rídítka hlasitě předoucí motorky a užívala si naše splnutí. No-hama a pevným postojem jsem kotvil stroj pod námi. Držel jsem ji za boky a přirážel si ji na tvrdou erekci. Bylo to kurevsky smyslné. Nakláněl jsem se k ní, zrychloval tempo a hrozilo, že brzy shořím.

Cassie už hořela, křičela moje jméno, chvěla se a no-hama s lodičkami černými jako moje myšlenky si mě přitlačovala blíž k sobě.

Podívala se na mě, v očích měla vepsanou absolutní oddanost a na rtech se jí tvarovala věta, která mě v momentě spálila zaživa.

Několik minut po tom, co jsem opravdu odjížděl, jsem na její tváři viděl spokojený úsměv namixovaný z orgasmu a příslibu, že udělám i nemožné, abych se vrátil včas.

Do *LocalX* jsem přišel v době mimo otvíračku a vyhnul se tak nežádaným konverzacím. Zajímaly mě jen dvě osoby.

Dorian a Rodion.

Vyhazovač, kterého jsem neznal, mě ohlásil šéfovi. Doprovodil mě až k hale, odkud jsem do VIP sektoru trefil i sám.

Dorian na mě čekal v patře, opřený o zábradlí. Stál skoro na stejném místě, ze kterého jsem ho naposledy měl sto chutí shodit, a zíral přímo na mě.

Na některé věci není nikdy pozdě. Za chvíli se dozvíme, jestli pan *Diabetes Nažehlený* bude mít letecké dny, nebo si tu svou cukrovou řiť zachrání. Varovně jsem si ho zdola přeměřil a vydal se za ním.